

A varázskarkötő

Nézd Lilla, hoztam neked
valamit, ami *talán* segíteni fog!
de Lilla nem nézett *rám*,
bánatosan gubbasztott az
ágyban, már azt sem volt
kedve mondani, hogy nem
érdekel, vidd a *fenébe*, mert
fél órája egy *újabb* rohama volt,
fájt neki, aztán álomba merült,
vagyis a fájdalom, *mintha* fejbe
csapta volna, vagy a gyógyszertől
aludt el? nem is tudom már,
én meg, *mialatt* szundikált,
elrohantam venni *neki* valamit,
mert a *szó* már nem gyógyított
annyira , annyira, amennyire kellett
volna, Lilla felébredt, nézett rám
bánatosan, sóhajtott,
mikor fog ez elmúlni?!
nem tudom Lillácska,
hamarosan , csak légy jó,
légy türelmes, az *talán* segít,
meg ez az ízé, mizé? kérdezte Lilla,
mert nem *bírtam* kimondani
a nevét *annak*, amit a kezemben
tartottam, nem *bírtam*, mert magam
sem *bírtam*, csak hinni akartam,
abban, hogy *segít*, hogy Lilla
egyszer *újra* egészséges lesz,
leültem *mellé*, csontos karjára
tettem a *karkötőt*, aminek
állítólag varázsereje van,
mert mindenféle *bajra* jó,
s ez *tuti* segíteni fog,
ugye már nem is fáj *annyira*?
Lilla nevetett, *varázs*boszinak
varázs karkötő! nézegette

a darabot, tetszett *neki*,
mondta, na majd ezen fogunk
sztorizni, ha ez a nyavalya
elhagyja végre a *testét*,
majd ezzel fogunk csábítani
újra, *ugye?* Igen-igen!
Lilla megfogta a kezem,
aztán újra elnyomta az *álmom*.

A szabadság lobogója

Én most le akarom venni
és odaadom az *első* férfinak!
kiáltott fel Lilla a sziget közepén,
ugrott *egyet*, s mielőtt
megkérdezhettem volna,
hogymit is *akar* levenni,
futónacija alól boszorkányos
mozdulattal előrántotta *bugyiját*,
majd megpörgette a *feje* felett,
ugrándozott, hogy most végre
szabad, nem zavarja *semmi*,
mert ez a vacak vágta a *fenekét*,
és elege van, hogy miért is
kötelező hordani, és tegyem én
is ezt, utánozzam – néztem, hogy
ugye nem gondolja *komolyan*
hogy én, *itt* a sziget közepén
leveszem? De Lilla vállat vont,
közölte *velem*, hogy én egy
gyáva *kukac* vagyok, én nem
merek *semmit*, mert ő bizony
bátor, és vegyem tudomásul
ez a *szabadság* egyik formája,
és én annyira *korlátolt* vagyok,
de *ezt* a korlátolt jelzőt azért
nem tűrhettem, úgyhogy
én is levettem a *bugyimat*,
persze *előtte* titokban körül-
néztem, nem jön-e *valaki*,
de nem volt ott senki,

hajnali *batkor* nagyon kevesen
futnak szerencsémre,
nem volt ott *senki*, csak
Lilla meg én, akik futás
közben vihogva pörgettük
fejünk *fölött* a bugyogónkat,
a szabadság lobogóját,
libegve röhögcséltük,
hogyan ennek *jó* ára lenne
a *japán* piacon, s megint
egy örültség, amit majd
az *unokáknak* elmesélhetünk,
pörgettük a fejünk felett,
majd egy *célirányos*
mozdulattal az egyik
szemeteskosárba dobtuk,
hátha a *nap* folyamán egy
magányos *lélek* rátalál.